

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

จิตวิญญาณแสดงตัว

เอ้ ท่านปัญญาเสียวทางนี้เวลาทางอังกฤษเป็นเวลาเท่าไร คือท่านปัญญาเสียวทางนี้แล้วก็ไปกระตุกลูกศิษย์ที่เมืองอังกฤษ (ตี ๑ เศษๆ ครับ) ทางนี้เสียวตอน ๘ โมงเช้า กับเวลาทางโน้นก็ตรงกัน ตี ๑ ไปเปิดประตูเปิดอะไรๆ โครมครามๆ ที่บ้านคุณเจน เขาเคยมาวัดนี้ อายุดูเหมือนเท่ากับท่านปัญญา พอทางนี้เสียวตอน ๘ โมงเช้า ทางโน้นก็ดูเหมือนตี ๑ แล้วแสดงในเวลาเดียวกันจนตื่นตื่น โดดไปปลุกผ้ามา เป็นยังงี้เสียงมันพิลึกพิลั่น ปังปังๆ ดูว่าประตูเปิดอะไรเปิดไปหมดไซ้ไหมละ นี่ละท่านปัญญาท่านไปเดือนลูกศิษย์ท่าน เวลาที่ตรงกันนะ ทางนี้ตอนเช้าประมาณ ๘ โมง ทางโน้นก็ตี ๑ มันไม่ใช่เสียงธรรมดาฟังว่า เสียงโครมครามๆ ตึกๆ ตี ๑ นั้นนะเวลาคนนอน เสียงโครมครามๆ มันอะไร โดดไปปลุกสามีมา เสียงอะไรๆ พอออกมาดูแล้วปรากฏว่าประตูก็เปิดอะไรก็เปิดไปหมด เอ้ มันเป็นอย่างงี้ อย่างนี้ วังั้นนะ แล้วไม่นานก็ทราบที่ท่านปัญญาเสียวเวลาเท่านั้น ก็ตรงเป้งกับเวลาทางโน้น ท่านไปเยี่ยมลูกศิษย์ท่าน เสียงโครมครามๆ อันนี้พูดถึงเรื่องท่านปัญญา

ที่นี้พูดถึงเรื่องผู้เฒ่าแม่แก้ว อันนี้แม่นยามาตลอด ตั้งแต่ท่าน(หลวงปู่มั่น) เริ่มป่วย คือแต่ก่อนทางรณมันไม่มีแหละ เราต้องเดินทางไป จากห้วยทรายมาถึงหนองผืนนี้ตั้งสองคืนสามคืน เดินทางมา ที่นี้เวลาท่านป่วย(หลวงปู่มั่น) ก็ไม่ทราบเพราะทางมันไกล ไม่รู้แหละไม่ได้ส่งข่าว ทางนั้นทราบแล้ว บอกว่า พ่อ(หลวงปู่มั่น) จะเตรียมลาโลกแล้วนะ เหาะมาทางอากาศ บอกว่าพ่อจะลาโลกแล้วนะ ทางนี้ก็กำลังทอผ้ายังไม่เสร็จ ไม่เสร็จก็ให้รีบ พ่อรอไม่ได้นะ คืบหลังมาอีก เร่งอีก ทางนี้ก็บอกว่าทอไม่ทัน จะเอาผ้าไหมไปถวายท่าน(หลวงปู่มั่น)

พอคืนนั้นละที่นี้ คืบจ้งๆ เลย พอตี ๑ กว่าๆ เวลาตรงกันเป้งเลย ท่านมาแล้วมาทางอากาศ นี่เห็นไหมไปคูชิ ไปดูกองกระดูกของพ่อนะ ไปดูก็เห็นแต่กองกระดูก บอกให้ไปเยี่ยมเท่าไรก็ไม่ไป นี่พ่อออกแล้วนะ ไปก็จะเห็นแต่กองกระดูก พอแกออกจากที่มาก็ร้องไห้เลยเทียว ตอนเช้าออกจากที่(ภาวนา) มาร้องห่มร้องไห้ คุณแม่(แก้ว) เป็นอะไรเพราะเขาเข้าใจว่าแกเป็นบ้า แกร้องไห้คนเดียว คุณแม่เป็นยังงี้ คนนั้นวิ่งมาคนนั้นวิ่งมา

ออกจากห้องมาก็ร้องไห้คนเดียว คุณแม่เป็นอะไร จะเป็นอะไร หลวงปู่มันท่านเสียแล้วเมื่อคืนนี้ อ้าวทำไมว้างั้น ไม่ว่าจะยังไงก็รู้อยู่นี่นะ ท่าน(หลวงปู่มัน) เสียแล้วเมื่อคืนนี้

พอดีหลานของแกไปอำเภอคำชะอี แต่ก่อนมันติดต่อกันได้ก็ทางวิทยุเท่านั้น อย่างอื่นไม่ทราบแหละ พอทางนั้นไปได้ยินว่าหลวงปู่มันได้เสียแล้วเมื่อคืนนี้ เวลาเท่านั้น ๆ พอทราบก็เลยวิ่งตั้งแต่โน้นถึงสำนักแม่ชีเลย ตอน ๗ โมงเช้าวิ่งมา วิ่งไม่หยุดเลยว้างั้น ทางมันตั้งสี่ห้ากิโลวิ่งไม่หยุด มาถึงก็ว่า คุณแม่ ๆ อะไร โอ๊ย หลวงปู่มันเราเสียเมื่อคืนเวลาเท่านั้น ๆ ที่แรกพวกนี้เข้าใจว่าคุณแม่เป็นบ้าแต่ไม่กล้าพูด ว้างั้น ร้องไห้คนเดียว ใครมาก็ถาม คุณแม่เป็นอะไร ๆ พอเด็กมาบอกเท่านั้น เพราะพูดถึงเรื่องอันนี้ เสียใจว่าหลวงปู่ท่านเสียแล้วเมื่อคืนนี้ แกก็ร้องไห้ ทางนี้ก็มารูมถามเรื่องราว ยังไม่จบอะไร สักเดี๋ยวก็ดีกวิ่งเข้ามา บอก คุณแม่ ๆ หลวงปู่มันเราเสียแล้วเมื่อคืนนี้เวลาเท่านั้น ๆ นั้นเห็นไหม ที่นี้เลยเป็นบ้ากันทั้งวัดเลย ร้องไห้กันทั้งวัด อย่างนั้นแหละแกแม่นยามากนะ

ท่านก็บอกว่าแรงนะ นี่จวนแล้วนะ ๆ ให้แรง ๆ พอดีเมื่อคืนนี้ เห็นไหมพอออก(จากร่าง) แล้วนะ ถ้าอยากไปดูพ่อก็ให้ไปดูตั้งแต่กองกระดูกนั้นแหละ นั่นละพอแก(คุณแม่แก้ว) ออกมาแกก็ร้องไห้ คนก็มารูมถาม แกก็บอกตรง ๆ บางคนก็จะเข้าใจว่าคุณแม่เป็นบ้า สุดท้ายเลยร้องไห้กันหมดพอเด็กนำข่าวนี้มา นี่ก็แม่นยามันหนึ่งของแกเหมือนกัน

เฉพาะอย่างเรานี่พูดตรง ๆ เลย คือตามธรรมดาห้วยทรายอยู่ตรงกลาง สำนักแม่ชีอยู่ทางด้านตะวันออก สำนักเราอยู่ทางด้านตะวันตก บ้านอยู่จุดศูนย์กลาง เราจะไปไหนมาไหนก็เป็นตามนิสัยเราไม่มีใครรู้แหละว่าจะไปไหน เตรียมบาตรปู้บปี้บสะพายแล้วไปเลย ๆ ไม่มีใครรู้ ที่วันนั้นพอเราฉันเสร็จแล้วเราก็กออกไป ทางโน้นก็จะแปลกประหลาดอยู่ เออ นี่เป็นยังงี้วัดเรามันเย็นไปหมด มันเป็นยังงี้ ไม่ใช่อาจารย์(หลวงตา) ท่านขโมยหนีจากเราไปแล้วเธอ ไปดูซิ เราแน่ใจว่าไปแล้วมันเย็นไปหมดเลยนี่ เขาก็วิ่งไปดูแล้วบอกว่าไปแล้ว อันนี้ก็เป็นอย่างนั้นนะ เราไปไหนนี่แกจะทราบ

ที่นี้มายิ่งทราบแม่นยาม่าเลยไม่มีผิด พอเราจวนจะมา แกก็ว่าจวนแล้วนะ ๆ เริ่มบอกรุ่นเข้ามา ๆ พอมาถึงวัดก็แกก็ว่ามาถึงแล้ว โน่นวัดอยู่ทางโน้น บ้านอยู่ตรงกลาง จะไปไหนมาไหนเราเคยบอกใครเมื่อไร ไม่เคยบอก เป็นนิสัยอย่างนั้น ถ้าจะไปไปเลย แกว่านี่มาถึงแล้วนะ ตอนเช้าที่เรารู้ไปเสียเอา คือตอนเช้าแกจะหุงข้าวมาหม้อหนึ่ง ตามปกติแกจะไม่หุง ถ้าเราหนีไปแล้วแกจะไม่หุง พอเรามาแล้วแกจะหุงข้าวแล้วจับหมากมาด้วย พอตอนเช้าแกก็จับหมากจิบอะไรแล้วหุงข้าว เอ้าเอาหนีไป ท่านมาถึงแล้วเมื่อคืนนี้ ไปก็แม่นยาม่า มาที่ไรแม่นยาม่าทุกที พอถึงก็บอกว่าถึงแล้ว อย่างนั้นแหละแกเก่งมากนะ มาถึงแล้ว ๆ เราก็เลย

ถาม ขาวนี้หุงมาทุกวันหรือว่าไง โอ้ย ไม่ได้หุงทุกวัน แล้วทำไมวันนี้เห็นหม้อข้าว ก็คุณแม่บอกให้หุงข้าว ว่าอาจารย์(หลวงตา) มาถึงแล้ว

แล้วจับปลูจิบหมากนี่ละจิบทุกวันหรือ ไม่ได้จิบ ฟังจิบเมื่อเช้านี้ อย่างนั้นตลอดไม่มีเคลื่อนเลยนะ เรียกว่าทุกครั้งถ้าเราไปไหนมาไหน พอเข้ามาถึงวัดปั๊บแจะรู้ทันทีๆ เทรียมอย่างนี้ถูกต้องแม่นยำ แยกแยะมากนะ เวลามานี้แจะรู้ พอมาถึงวัดก็ว่ามาถึงแล้ว เวลาแจะพูดย่อยๆ ให้บรรดาเพื่อนฝูงฟังนั้น แล้วคุณแม่รู้ได้ยังไง รู้ก็จะเป็นไรไป เวลาแจะบรรยายก็ว่าเป็นลักษณะจะเริ่มอบอุ่นเข้ามาๆ พอมาถึงก็แแล้วอบอุ่นหมดเลย นี่แจะเล่าให้ฟัง แจะพูดแค่นั้น ไอ้ที่ลึกซึ้งกว่านั้นแจะพูดเท่านั้นเราเข้าใจทันที นี่เป็นเรื่องของวิถีสอนหยังรู้กันอย่างนั้น เรื่องแม่ชีแจะนี่เรียกว่าไม่มีพลาดเลย ไม่เคยมี ไม่มีพลาดเลย เราไปไม่รู้กี่ครั้งก็หน เราไปไหนเราก็ไปของเรหายเจ็บไปเลย เพราะเราไปเราก็ไม่บอกใคร มาเราก็ไม่บอกใคร แต่แจะรู้ได้ทุกทีๆ

อันนี้ก็ท่านปัญญาเสียเวลา ๘ โมงเช้า ตี ๑ เสียงประตูลั่นโป๊งปังๆ คุณเจนเลยรีบวิ่งไปปลุกสามี่ เป็นยังงัย บ้านเราหลังนี้วันนี้เป็นยังงัยมันเสียงลั่นพิลิกพิลันนะ พอปลุกสามี่ออกมาดู ประตูอะไรๆ เปิดโล่งไปหมดเลย เอ้ ทำไมเป็นอย่างนี้ ท่านปัญญาท่านไปเยี่ยมลูกศิษย์ท่าน คุณเจนเคยมาที่นี่ มาภาวนาอยู่ที่นี่บางทีถึงสองสามอาทิตย์ก็มี ที่นี่พอท่านปัญญาตายก็เลยไปลาลูกศิษย์ ลูกศิษย์พอได้ยินเสียงโครมครามก็เลยเป็นบ้า อย่างนั้นแหละจิตวิญญาณเห็นไหม เรื่องจิตวิญญาณแสดงได้ทุกแบบเพราะอันนี้ไม่เคยตาย แสดงได้ทุกแบบ เป็นอายตนะสมบูรณ์ของตัวเอง เรียกว่าอายตนะนิพพาน นิพพานมีอายตนะที่ไหน พวกตาบอดมันจะไปรู้เรื่องอะไร เราก็อ้างัน

อายตนะนิพพานคืออายตนะสมบูรณ์แบบในตัวเอง ไม่ได้ไปยึดตา หู จมูก ลิ้น กาย อายตนะ แปลว่า เครื่องสืบต่อ เครื่องประสาน ตาประสานรูป หูประสานเสียง เรียกว่าอายตนะ ประสานกัน ส่วนจิตใจล้วนๆ นี่ท่านว่าอายตนะนิพพาน ไม่มีใครรู้แน่ แต่ท่านผู้ถึงนิพพานท่านรู้เอง เรียกว่าอายตนะเป็นของตัวเองโดยหลักธรรมชาติ ความหมายว่างั้น เอาละที่นี้พอละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz